

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci
žalobkyně: **T. H. N.**

bytem
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2015, č. j. MV-70158-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět sporu**

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) se žalobkyně domáhala přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2015, č. j. MV-70158-3/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 17. 3. 2015, č. j. OAM-2835-12/ZR-2014 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu z důvodu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobkyni bylo dne 24. 9. 1996 uděleno povolení k trvalému pobytu a že dne 3. 11. 2014 správní orgán I. stupně zjistil z cestovních dokladů, že žalobkyně nepobývala na území České republiky v období od 23. 3. 2008 do 10. 4. 2014. Žalovaná byla toho názoru, že skutkový stav byl zjištěn tak, že o jeho pravdivosti nejsou důvodné pochybnosti a že žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně neodpovídá realitě. Z údajů v cestovních dokladech podle žalované vyplynulo, že žalobkyně pobývala více než 6 let mimo území ČR, a to potvrdil i právní zástupce žalobkyně, když uvedl, že kdyby byla schopna vycestovat z Vietnamu do ČR, učinila by to.

3. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že kopie cestovních dokladů žalobkyně byla pořízena v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v rozhodném znění (dále jen „*ZOOÚ*“), když žalobkyně nespécifikovala, které ustanovení mělo být porušeno a pořízení kopie cestovního dokladu pro potřeby správního řízení nelze považovat za systematickou činnost s ohledem na ustanovení § 3 odst. 4, § 4 písm. e) a písm. f) ZOOÚ a s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 – 56. S odkazem na ustanovení § 3 odst. 6 ZOOÚ žalovaná uvedla, že státní orgány vykonávající úkoly dle zákona o pobytu cizinců mohou získávat i mnohem citlivější údaje. Přijetí výkladu zastavávaného žalobkyní by podle žalované vedlo k tomu, že by nebylo možné zjistit dobu nepřítomnosti cizince na území ČR. Kopírování cestovních dokladů cizinců je podle žalované běžnou praxí.

4. Žalovaná poukázala na to, že důvody nepřítomnosti cizince jsou irelevantní s ohledem na vymezení ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dokládané zdravotní komplikace podle žalované zdůvodňují pouze polovinu doby nepřítomnosti na území ČR a nevyústily ani v hospitalizaci, tedy nebyly tak limitující, aby bránily žalobkyni ve vycestování z Vietnamu do ČR.

5. Žalovaná uvedla, že z ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost posuzování přiměřenosti a nejedná se o opomenutí zákonodárce, protože k doplnění této povinnosti nedošlo ani novelizací zákona o pobytu cizinců v návaznosti na judikaturu správních soudů (jako např. v případě ustanovení § 119a odst. 2 či § 122 zákona o pobytu cizinců). Žalovaná doplnila, že žalobkyni bylo zrušeno pouze nejvyšší pobytové oprávnění, může požádat o nižší pobytový status a vzhledem k tomu, že se nedopustila obcházení zákona ani nenarušila veřejný pořádek, je pravděpodobné, že její žádosti bude vyhověno. Podle žalované nelze v případě žalobkyně dovozovat silné vazby na území ČR,

neboť strávila posledních 6 let mimo ČR a neváhala vazby na tuto dobu opustit; muselo tak dojít k jejich oslabení. Závěrem žalovaná upozornila na to, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nepostačuje obecně tvrdit nepřiměřenost rozhodnutí, aniž by byly specifikovány vazby, do nichž mělo být rozhodnutím zasaženo.

III. Žaloba a vyjádření k žalobě

6. V žalobě žalobkyně uvedla, že se žalovaná dopustila porušení ustanovení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) a že nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně vzal za podklad svého rozhodnutí pouze kopii cestovního dokladu. Tento podklad však byl opatřen v rozporu se zákonem, je tedy pro řízení nepoužitelný a navíc je i nespolehlivý, neboť zejména v případě osob s povolením k trvalému pobytu pravidelně nejsou v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou cestovní doklady osob ze třetích zemí označovány přechodovými razítky. V tomto smyslu žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí učiněné na základě jediného podkladu je v rozporu se zásadou právní jistoty a že je založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

7. Žalobkyně měla za to, že oprávnění správního orgánu ke shromažďování osobních údajů není bezbřehé a že údaje z cestovního dokladu spadají pod pojem osobní údaje podle ustanovení § 4 ZOOÚ. V řízení nebylo podle žalobkyně konstatováno, že by žalobkyně představovala nebezpečí pro veřejný pořádek či vnitřní bezpečnost. Žalobkyně měla za to, že výjimku podle ustanovení § 3 odst. 4 ZOOÚ nelze aplikovat, protože osobní údaje byly zpracovávány, a to v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ bez souhlasu žalobkyně jakožto subjektu údajů. Klíčový podklad rozhodnutí tak byl podle žalobkyně opatřen v rozporu se zákonem, skutkový stav věci nebyl zjištěn spolehlivě a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

8. Žalobkyně namítla, že na ní správní orgány nesprávně přenesly důkazní břemeno, ačkoliv jde o řízení zahájené z moci úřední, a že správní orgány nezjišťovaly okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, ačkoliv ta setrvale tvrdila, že kopie cestovního dokladu byla získána nezákonně a že cestovní doklad nebývá opatřován při vstupu na území EU přechodovým razítkem, ač je to povinností příslušných pracovníků.

9. Žalobkyně měla za to, že žalovaná nevypořádala správně námitku ohledně povinnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Povinnost provést toto posouzení vyplývala podle žalobkyně z ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, ačkoliv není výslovně zmíněna v ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem posledně citovaného ustanovení je podle žalobkyně odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území ČR a pravděpodobně na území ČR nechce dále pobývat; to však není případ žalobkyně, která na území ČR pobývat chce.

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaná k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci odkázala na napadené rozhodnutí a tam citovanou judikaturu, která řeší otázku pořízení kopie cestovního dokladu pro potřeby správního řízení z pohledu ZOOÚ ve prospěch žalované. Žalovaná zároveň poukázala na to, že žalobkyně tyto judikатурní závěry nerozporuje.

11. K námitce neúplnosti přechodových razítek žalovaná uvedla, že cestovní doklad je veřejná listina, u níž se na základě ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu presumuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno, není-li prokázán opak. Podle názoru žalované leží povinnost prokázat přicestování na území schengenského prostoru i s ohledem na ustanovení čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) na žalobkyni, přičemž prokázání takové skutečnosti je poměrně jednoduché, avšak žalobkyně žádný důkaz nepředložila. Žalovaná podotkla, že ani v řízení vedeném z moci úřední není žalobkyně zbavena povinnosti dokládat svá tvrzení. Žalobkyně se pak podle žalované omezila na tvrzení, že skutková zjištění neodpovídají skutečnosti, aniž by uvedla, jaký skutkový stav je správný či jej jakkoliv doložila.

12. K námitce absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaná setrvala na tom, že nebyla povinna toto posouzení provést a že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně byla vyloučena, neboť žalobkyně v České republice nebyla více než 6 let a za tu dobu musely její vazby na Českou republiku oslabit, pokud vůbec nějaké měla. Žalobkyně koncipovala žalobní námitku pouze ohledně nedodržení procedury, aniž by specifikovala věcné důvody nepřiměřenosti, ačkoliv to judikatura vyžaduje. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

13. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované uvedla, že skutečnost, že správní orgán dlouhodobě pořizuje kopie cestovních dokladů v rozporu se ZOOÚ bez souhlasu subjektů, neznamená, že je tato praxe v souladu se zákonem. Žalobkyně měla za to, že tím, zda je tato praxe legální, se žalovaná nezabývala.

14. Žalobkyně setrvala na tom, že je na správních orgánech, aby právně uznatelným způsobem prokázaly nepřítomnost žalobkyně na území ČR, což se nestalo a že nelze v tomto ohledu přenášet důkazní břemeno na účastníka řízení. Z vyjádření žalované bylo podle žalobkyně patrné, že k otázce přiměřenosti rozhodnutí nebylo zjištěno nic a že žalovaná pouze spekulovala. Žalobkyně uvedla, že má na území ČR veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí, mnoho přátel, je přivyklá zdejšímu způsobu života a nucené vycestování by pro ni tedy znamenalo citlivý zásah do rodinného a soukromého života nepřiměřený důvodům vycestování. Žalobkyně doplnila, že se nachází na území ČR významnou část svého života a nucený návrat by pro ni byl nenahraditelnou újmou, protože v domovském státu postrádá zázemí.

15. Ve vyjádření ze dne 2. 12. 2015 žalovaná uvedla, že Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51 závěr, že v řízeních podle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se neposuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaná vyjádřily souhlas.

17. V logice jednotlivých žalobních bodů se městský soud zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu spatřuje žalobkyně v tom, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, protože stěžejní závěr o tom, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let, správní orgány založily pouze na jediném podkladu (kopii cestovních dokladů), který je však nespolehlivý a byl opatřen nezákonně.

18. Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

19. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně učinil závěr o naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení na základě kopií cestovních dokladů žalobkyně. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že „[z] kopie cestovního dokladu č. [X] vyplývá, že [...] z ČR do Vietnamu opět odcestovala dne 23. 3. 2008. Z kopie cestovního dokladu č. [X] vyplývá, že z Vietnamu vycestovala dne 10. 04. 2014.“ A dále, že: „[ú]častnice řízení se prokazatelně v období od 24. 3. 2008 do 10. 04. 2014, tedy více jak 6 let nepřetržitě zdržovala mimo území.“ (srov. str. 2 prvostupňového rozhodnutí).

20. Městský soud považuje za důležité zdůraznit, že tento závěr zůstal prakticky nezpochybněn. Žalobkyně v podané správní žalobě, v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí či v jiném podání netvrdila, že by v uvedeném období od 24. 3. 2008 do 10. 4. 2014 pobývala na území ČR. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně tento závěr naopak potvrdila. Ve vyjádření ze dne 23. 2. 2015 totiž žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že: „[v]e vyjádření účastnice řízení ze dne 23. 01. 2015 byly uvedeny dostatečné důvody, proč účastnice řízení pobývala nepřetržitě mimo území po dobu více než 6-ti let a to sice z důvodu svých závažných zdravotních komplikací.“ V nyní posuzované věci tak žalobkyně zpochybňuje pouze spolehlivost a zákonnost podkladu, ze kterého správní orgány vycházely, výslovně však netvrdí, že během předmětného období pobývala na území ČR.

21. S ohledem na výše uvedené městský soud v první řadě neshledal za vadu to, že správní orgány vycházely pouze z jediného listinného podkladu, a to z kopií cestovních dokladů žalobkyně. V situaci, kdy sama žalobkyně svým vyjádřením potvrdila, že pobývala nepřetržitě mimo území České republiky po dobu více než 6 let, nelze uzavřít, že by správní orgány pro svůj závěr neshromáždily dostatečné množství podkladů.

22. Žalobkyně pak namítla nespolehlivost kopií cestovních dokladů jakožto podkladu rozhodnutí, neboť cestovní doklady osob z třetích zemí nebývají vždy označovány přechodovými razítky. Městský soud poukazuje na to, že uvedená námitka již byla řešena v judikatuře správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 Azs 205/2016 – 47, www.nssoud.cz, uvedl, že: „[p]ovinnost opatřovat cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při přechodu hranic schengenského prostoru otiskem razítka vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Čl. 11 odst. 1 citovaného kodexu pak stanoví vyvratitelnou domněnku, že „[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě“. Tuto domněnku má dotčená

osoba možnost vyvrátit předložením věrohodných důkazů (např. letenky) dokládajících, že podmínky stanovené pro maximální délku pobytu mimo území států Evropské unie dodržela. Nejvyšší správní soud shodně rozhodl např. v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 Azs 139/2017-30, či v rozhodnutí ze dne 21. 12. 2017, čj. 8 Azs 261/2016-51. Nejvyšší správní soud tedy nevylučuje, že v praxi může nastat situace, ve které údaje uvedené v cestovním dokladu neodpovídají skutečnému stavu. V takovém případě však je na stěžovateli, aby prokázala, že se v rozhodném období nacházela na území členských států Evropské unie. To stěžovatelka netvrdila a neprokazovala ve správním ani v následném soudním řízení. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména z kopie cestovního pasu stěžovatelky.“ (srov. body 18 a 19 citovaného rozsudku).

23. Uvedený závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc a městský soud neshledal žádný důvod se od nich odklonit. Z článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), v rozhodném znění (dále jen „Kodex“) sice vyplývá povinnost opatřovat cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí otiskem razítka, avšak podle článku 11 odst. 1 a 2 Kodexu povinnost prokazovat přítomnost na území členského státu v případě chybějícího otisku vstupního razítka v cestovním dokladu nese státní příslušník třetí země. Přítomnost na území České republiky v rozhodném období však žalobkyně netvrdila ani nijak neprokazovala a správní orgány proto podle názoru městského soudu mohly oprávněně vycházet z cestovních dokladů žalobkyně jako spolehlivého podkladu pro rozhodnutí. Městský soud v tomto ohledu neshledal na straně žalované či správního orgánu I. stupně žádné pochybení.

24. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že správní orgány pořídily kopie cestovních dokladů bez souhlasu žalobkyně v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) ZOOÚ a jsou tedy nezákonným a nepřipustným podkladem pro rozhodnutí. I tato námitka již byla řešena v judikatuře správních soudů. V již výše citovaném rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 Azs 205/2016 – 47 Nejvyšší správní soud k obsahově shodné námitce uvedl, že: „[k]opie stěžovatelčina cestovního pasu nebyla pořízena za účelem shromažďování či dalšího zpracovávání osobních údajů stěžovatelky ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, ale pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Na takové případy se úprava zákona o ochraně osobních údajů nevztahuje, jak je stanoveno v § 3 odst. 4 tohoto zákona.“ (srov. bod 20 citovaného rozsudku). Obdobně pak lze poukázat např. na rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 139/2017 – 30, ve kterém Nejvyšší správní soud na obsahově shodnou námitku reagoval i poukazem na právní větu rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 – 56, č. 2811/2013 Sb. NSS, která zní následovně: „[v]yžádání konkrétní listiny obsahující osobní údaje fyzické osoby správcem daně v rámci dokazování, její založení do spisu a hodnocení jejího obsahu je nahodilým shromážděním osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů [§ 3 odst. 4 a § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů]. Cílem takového postupu je získat a následně vyhodnotit důkazní prostředky z hlediska jejich daňové relevance, nikoli získat osobní údaje pro účely jejich dalšího zpracování.“

25. Městský soud se s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu beze zbytku ztotožnil a konstatuje, že žalobkyně nepředložila žádnou argumentaci, která by tyto závěry vyvracela, přičemž městský soud neshledal žádný důvod k odklonu. Vzhledem k tomu, že pořízení kopie cestovního dokladu pro účely dokazování ve správním řízení je

pouze nahodilým shromážděním osobních údajů, při kterém nedochází k jejich zpracování ve smyslu ZOOÚ, správní orgány nebyly povinny opatřit souhlas žalobkyně s pořízením kopie cestovních dokladů a tento podklad rozhodnutí tak nebyl získán nezákonně. Z toho pak vyplývá, že kopie cestovních dokladů nebyly nepřipustné jako podklad pro vydání rozhodnutí v předcházejícím správním řízení.

26. Městský soud tedy shrnuje, že správní orgány v posuzované věci zjistily skutkový stav dostatečně a v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Námitku nepřezkoumatelnosti městský soud neshledal důvodnou.

27. Námitce žalobkyně, že na ní správní orgány v předcházejícím správním řízení nesprávně přenášely důkazní břemeno, městský soud rovněž nepřisvědčil. Pro aplikaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je třeba prokázat jedinou skutečnost, a to zda cizinec pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. O této skutečnosti si správní orgán I. stupně učinil úsudek na základě vstupních a výstupních razítek v cestovních dokladech žalobkyně. Již výše městský soud konstatoval, že podle článku 11 odst. 1 a 2 Kodexu povinnost prokazovat přítomnost na území členského státu v případě chybějícího otisku vstupního razítka v cestovním dokladu nese státní příslušník třetí země, tj. přenesení důkazního břemene na žalobkyni v tomto ohledu vyplývalo z přímo aplikovatelného právního předpisu. Správní orgány tedy podle názoru městského soudu nepochybily, pokud aktivně nevyhledávaly nové podklady pro svá rozhodnutí svědčící ve prospěch žalobkyně. To platí tím spíše, že žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 23. 2. 2015 přiznala, že pobývala mimo území ČR po dobu delší než 6 let a omezila se na tvrzení, že pro to měla údajně omluvitelný důvod. K tomu správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí příhodně uvedl, že z hlediska ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není důvod nepřítomnosti na území ČR relevantní, což žalobkyně nijak nezpochybňuje.

28. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítla, že správní orgány opomněly posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Podle žalobkyně povinnost provést toto posouzení sice nevyplývá ze samotného ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 – 39 vyplývá, že: „[z]ákon tedy explicitně nestanoví, že by se měl v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ostatně u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat. [...] Její povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno proto, že pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.“ (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Azs 295/2016 – 27 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2018, č. j. 9A 79/2017 – 40). Z recentní judikatury je pak patrný určitý posun v této otázce, který spočívá v tom, že správní orgány se musí zabývat přiměřeností rozhodnutí podle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv to toto ustanovení samo nepředpokládá. Učinit tak musí pouze k výslovné námitce účastníka řízení (srov. např. body 10-12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 – 59 či body 19-21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 540/2018 – 35).

29. Ze správního spisu městský soud zjistil, že žalobkyně se v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí omezila na tvrzení, že správní orgán I. stupně neprovedl posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a že k tomu nezjišťoval žádné skutečnosti. Žalobkyně sama však žádné okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí netvrdila (a to ani v jiném podání v rámci správního řízení).

30. Za rozhodující pak městský soud považuje to, že žalovaná se i tak posouzením přiměřenosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve skutečnosti zabývala. Žalovaná předně uvedla, že i s ohledem na tehdy aktuální judikaturu není povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností v rozhodnutích podle ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. I přesto se pak žalovaná zaměřila na alespoň obecné posouzení přiměřenosti, přičemž uvedla, že je žalobkyni rušeno nejvyšší pobytové oprávnění a může si tak požádat o nižší pobytový status, který jí bude velice pravděpodobně udělen a následně poukázala na to, že žalobkyně strávila posledních 6 let ve Vietnamu, nemůže tak mít nijak silné vazby na Českou republiku, neboť je neváhala opustit a pokud nějaké měla, musely být oslabeny.

31. V žalobě se žalobkyně omezila na tvrzení, že správní orgány neprovedly posouzení přiměřenosti a v replice žalobkyně obecně uvedla, že má na území ČR veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí, mnoho přátel, je přivyklá zdejšímu způsobu života a nachází se zde významnou část svého života. Na podporu těchto obecných tvrzení však žalobkyně nepředložila žádné důkazní návrhy a vzhledem k délce doby strávené mimo území ČR městský soud nepovažoval tato tvrzení žalobkyně za důvěryhodná.

32. S ohledem na výše uvedené je tak městský soud toho názoru, že žalovaná při posouzení přiměřenosti nijak nepochybila, a to ani při nahlížení na věc pohledem aktuálního judikturního vývoje, neboť se tomuto posouzení věnovala v rozsahu a detailu, které odpovídaly uplatněným tvrzením žalobkyně (či spíše absenci těchto tvrzení) v rámci správního řízení. Tento žalobní bod tak městský soud rovněž neshledal důvodným.

33. Pokud žalobkyně v žalobě obecně tvrdila i porušení ustanovení §§ 2 odst. 3 a 4, 68 odst. 3 a 89 odst. 2 správního řádu, městský soud shledal, že žalobkyně tvrzená porušení těchto ustanovení blíže neodůvodnila a není tak zřejmé, v čem konkrétně by správní orgány měly tato ustanovení porušit. Těmto námitkám se městský soud zabýval toliko v rozsahu, ve kterém byl povinen přihlédnout k případnému porušení těchto ustanovení z úřední povinnosti. Shledal přitom, že žalobkyně v řízení byla zastoupena advokátem, měla příležitost v řízení uplatnit své stanovisko, navrhopvat důkazy a seznámila se s podklady před vydáním rozhodnutí; skutkový stav ve věci poté sporný není, liší se pouze náhled žalobkyně a žalované na zákonnost pořízení podkladů pro rozhodnutí ve věci. Městskému soudu poté ze správního ani soudního spisu nevyplynulo, že by správní orgány obou stupňů zjevně postupovaly v rozporu se zásadami správního řízení podle ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Odůvodnění obou správních rozhodnutí poté požadavkům ustanovení § 68 odst. 3 či § 89 odst. 2 správního řádu nepochybně dostojí – z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývají stěžejní důvody rozhodnutí i to, jak správní orgány uvažily o námitkách žalobkyně ať už v řízení před správním orgánem I. stupně či v řízení o odvolání. Ani takto blanketně namítaným vadám správního řízení či správním rozhodnutím obou stupňů městský soud nepřisvědčil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla v řízení procesní úspěch, městský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalované vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu